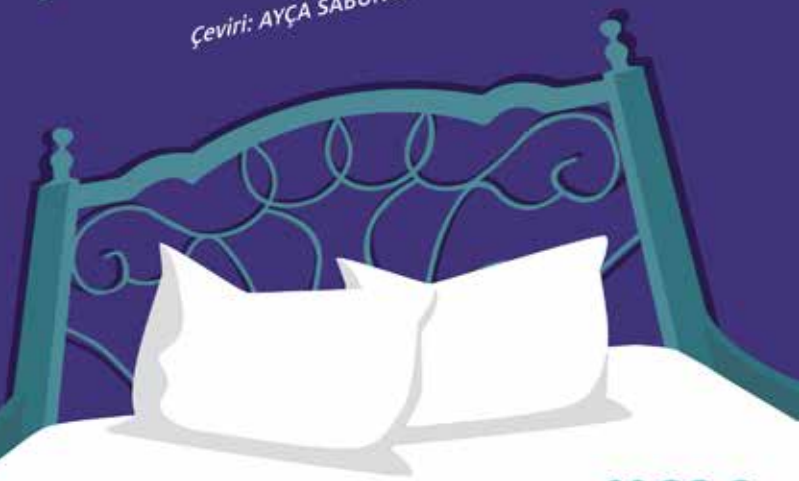

RAYMOND CARVER

AŞK
KONUŞTUĞUMUZDA
NE KONUŞURUZ

Çeviri: AYÇA SABUNCUOĞLU

3. BASKI

♥ can
öykü

RAYMOND CARVER
AŞK
KONUŞTUĞUMUZDA
NE KONUŞURUZ

What We Talk About When We Talk About Love, Raymond Carver

© 1981, Raymond Carver

© 1989, Tess Gallagher

© 2013, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2013

3. basım: Mayıs 2017, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 26699

ISBN 978-975-07-3496-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750734960

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

RAYMOND CARVER
AŞK
KONUŞTUĞUMUZDA
NE KONUŞURUZ

ÖYKÜ

İngilizce aslından çeviren

Ayça Sabuncuoğlu

♥can

Raymond Carver'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bilmezsiniz Aşk Nedir, 2011

Lütfen Sessiz Olur musun, Lütfen?, 2012

Aşk Konuştuğumuzda Ne Konuşuruz, 2013

Katedral, 2014

Fil, 2015

Azgın Mevsimler, 2016

RAYMOND CARVER, 1938'de Oregon'da doğdu. Lise öğrenimini yarıda bırakıp Chicago ve Humboldt devlet üniversitelerinde, dünyaca ünlü Iowa Yazarlık Atölyesi'nde öğrenimini tamamladı. Öykülerini yayımlamaya üniversitenin dergisinde başladı. İlk öyküsü 1960'ta yayımlandı. 1976'da yayımlanan öykü derlemesi *Lütfen Sessiz Olur musun, Lütfen?* 1977 National Book Award'da ilk beşe girdi. Çok erken yaşta evlenen Carver, ailesini geçindirmek için bir yandan yazarlık uğraşını sürdürürken, öte yandan hademelik, servis elemanlığı, benzincilik gibi farklı iş kollarında çalıştı. Sonraları ABD'nin çeşitli üniversitelerinde yaratıcı yazarlık dersleri verdi ve Syracuse Üniversitesi'nde İngiliz edebiyatı profesörü oldu. 1988'de Amerikan Güzel Sanatlar ve Edebiyat Akademisi'ne üye seçildi ve aynı yıl akciğer kanserinden öldü.

AYÇA SABUNCUOĞLU, 1972'de İstanbul'da doğdu. Avusturya Lisesi'ni ve Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Çevirmenlik ve kitap editörlüğü yapıyor. Bazı çevirileri: *Satranç* (Stefan Zweig), *Dokuz Buçukta Bilardo* (Heinrich Böll), *Amerika* (Franz Kafka), *Üç Deniz Öyküsü* (Joseph Conrad), *Umut Tarlaları* (José Saramago), *Lütfen Sessiz Olur musun, Lütfen?* (Raymond Carver), *Kardeşimin Gölgesinde* (Uwe Timm), *Dünyanın Ölçümü* (Daniel Kehlmann), *Birbirimiz Olmadan* (Martin Walser).

Tess Gallagher için

İçindekiler

Neden Dans Etmiyorsunuz?	13
Vizör	21
Kahve Makinesi ile İşinin Ehli	25
Çardak	29
En Küçük Şeyleri Bile Görebiliyordum	37
Kesekâğıtları	43
Banyo	53
Gittiğimizi Kadınlara Söyle	63
Kot Pantolondan Sonra	73
Eve Bu Kadar Yakın Bu Kadar Çok Su	85
Babamın Canını Alan Üçüncü Şey	95
Ciddi Bir Konuşma	109
Huzur	117
Bildik İşleyiş	123
Ona Yapışan Her Şey	127
Aşk Konuştuğumuzda Ne Konuşuruz	135
Bir Şey Daha	151

NEDEN DANS ETMİYORSUNUZ?

Mutfakta bir içki daha doldurdu ve ön bahçesindeki yatak odası takımına baktı. Renkli çizgili çarşaf şilteden sökülmüş, şifoniyerin üstündeki iki yastığın yanında duruyordu. Bunun dışında, eşyalar çoğunlukla yatak odasındaki gibi görünüyordu; yatağın kendisine ait tarafında komodinin ve okuma lambası, kadına ait tarafında komodin ve okuma lambası.

Kendi tarafı, onun tarafı.

Viskiyi yudumlarken bunu düşündü.

Şifoniyer, yatağın ayak ucundan birkaç adım ötedeydi. O sabah çekmeceleri boşaltıp içindekileri karton kutulara doldurmuştu, oturma odasındaydı kutular. Şifoniyerin yanında portatif bir ısıtıcı vardı. Nakışlı bir yastığın bulunduğu hasır bir sandalye yatağın ayak ucunda duruyordu. Parlatılmış alüminyum mutfak seti, garaj yolunun bir kısmını kaplıyordu. Hediye gelmiş olan, fazlasıyla büyük, sarı bir muslin örtü masaya serilmiş, yanlardan sarkıyordu. Masanın üstünde bir saksı aşkmerdiveni vardı, yanında da, yine hediye gelmiş olan bir kutu gümüş çatal bıçak takımı ve bir pikap. Konsol modeli büyük bir televizyon, bir sehpanın üstünde duruyordu, ondan birkaç adım ötede de bir kanep, sandalye ve ayaklı lamba vardı. Çalışma masası garaj kapısına doğru

itilmişti. Bu masanın üstünde bir-iki araç gereç vardı, yanında da bir duvar saati ve çerçeveli iki baskı resim. Garaj yolunda da, içinde fincanlar, bardaklar ve tabakların bulunduğu bir karton kutu vardı, her biri gazete kâğıdına sarılmıştı. O sabah dolapları boşaltmıştı ve oturma odasındaki üç kutunun dışında, bütün eşyalar evin dışına çıkmıştı. Oraya bir uzatma kablosu çekmişti ve her şey elektrige bağlanmıştı. Cihazlar çalışıyordu, içerideyken olduğundan hiçbir farkı yoktu.

Ara sıra bir araba yavaşlıyor ve insanlar gözlerini dikip bakıyorlardı. Ama kimse durmadı.

Kendisinin de durmayacağı geldi aklına.

“Kullanılmış eşyalarını satıyorlar herhalde,” dedi kız oğlana.

Bu kızla oğlan küçük bir daire dölüyorlardı.

“Bakalım, yatak için ne istiyorlar,” dedi kız.

“Ve televizyon için,” dedi oğlan.

Oğlan arabayı garaj yoluna soktu ve mutfak masasının önünde durdu.

Arabadan inip eşyaları incelemeye başladılar, kız muslin örtüye dokundu, oğlan blenderı prize takıp ayar düğmesini DOĞRA'ya getirdi, kız ısıtıcılı servis tabağını aldı, oğlan televizyonu açıp küçük ayarlamalar yaptı.

Seyretmek için kanepeye oturdu. Bir sigara yaktı, etrafına baktı, kibriti bir fiskede çimenlere attı.

Kız yatağa oturdu. Ayakkabılarını birbirine sürterek çıkarıp uzandı. Bir yıldız görebileceğini düşündü.

“Buraya gel, Jack. Yatağı bir dene. Şu yastıklardan birini getir,” dedi.

“Nasıl?” dedi oğlan.

“Dene,” dedi kız.

Oğlan etrafına baktı. Ev karanlıktı.

“Kendimi tuhaf hissediyorum,” dedi. “Evde kimse var mı diye baksak iyi olacak.”

Kız yatakta zıpladı.

“Önce dene,” dedi.

Oğlan yatağa uzanıp yastığı başının altına koydu.

“Nasıl buldun?” dedi kız.

“Sert geldi,” dedi oğlan.

Kız yan dönüp elini oğlanın yüzüne koydu.

“Öp beni,” dedi.

“Haydi kalkalım,” dedi oğlan.

“Öp beni,” dedi kız.

Gözlerini kapadı. Ona sarıldı.

Oğlan dedi ki: “Evde kimse var mı diye bakayım.”

Ama sadece doğrulup oturdu ve olduğu yerde kaldı, televizyon seyrediyormuş gibi yaptı.

Sokağın yukarısı ve aşağısındaki evlerin ışıkları yandı.

“Eğlenceli olmaz mıydı...” dedi kız ve sırtıttı, sözlerini tamamlamadı.

Oğlan güldü, ama sebepsiz yere. Sebepsiz yere okuma lambasını yaktı.

Kız bir sivrisineği kovaladı, bunun ardından oğlan ayağa kalkıp gömleğini pantolonunun içine soktu.

“Evde kimse var mı diye bakayım,” dedi. “Kimsenin olduğunu sanmıyorum. Ama eğer varsa, eşyaların kaçtığıne bakarım.”

“Ne isterlerse istesinler, on dolar azını teklif et. Her zaman iyi bir fikirdir,” dedi kız. “Hem, ayrıca, çaresiz durumda filan olmalılar.”

“Gayet iyi bir televizyon,” dedi oğlan.

“Kaça olduğunu sor,” dedi kız.

Adam marketten aldığı bir kesekâğıdıyla kaldırım-
dan yürüyerek geldi. Sandviç, bira, viski almıştı. Garaj

yolundaki arabayı ve yataktaki kızını gördü. Televizyonun çalıştığını ve oğlanın verandada olduğunu gördü.

“Merhaba,” dedi adam kıza. “Yatağı bulmuşsunuz. Güzel.”

“Merhaba,” dedi kız ve kalktı. “Sadece deniyordum.” Yatağa hafifçe vurdu. “Gayet güzel bir yatak.”

“Güzel bir yataktır,” dedi adam, kesekâğdını yere koydu ve birayla viskiyi çıkardı.

“Kimse yok sanıyorduk,” dedi oğlan. “Yatak ilgimizi çekti, belki televizyonla da ilgilenebiliriz. Belki çalışma masasıyla da. Yatak için ne kadar istiyorsunuz?”

“Yatak için elli dolar düşünüyordum,” dedi adam.

“Kırka olur mu?” diye sordu kız.

“Kırka olur,” dedi adam.

Kutudan bir bardak aldı. Bardağın üzerindeki gazete kâğıdını çıkardı. Viskinin üstündeki mührü kırdı.

“Peki ya televizyon?” dedi oğlan.

“Yirmi beş.”

“On beşe olur mu?” dedi kız.

“Olur. On beşe veririm,” dedi adam.

Kız oğlana baktı.

“Çocuklar, bir içki ister misiniz?” dedi adam. “Bardaklar şu kutuda. Ben oturacağım. Kanepeye oturacağım.”

Adam kanepeye oturdu, arkasına yaslandı ve gözlerini oğlanla kıza dikti.

Oğlan iki bardak bulup viski doldurdu.

“Yeterli,” dedi kız. “Ben benimkine su isterim.”

Bir sandalye çekip mutfak masasının başına oturdu.

“Şuradaki musluklu fıçıda su var,” dedi adam. “Musluğu aç.”

Oğlan sulu viskiyle geri geldi. Boğazını temizleyip

mutfak masasının başına oturdu. Sırıttı. Ama viskisinden içmedi.

Adam televizyona uzun uzun baktı. İçkisini bitirip bir tane daha koydu. Uzanıp ayaklı lambayı yaktı. O sırada sigarası parmaklarının arasından kayıp minderlerin arasına düştü.

Kız, onu bulmasına yardım etmek için kalktı.

“Evet, neyi istiyorsun?” dedi oğlan kıza.

Oğlan çek defterini çıkardı ve düşünür gibi yaparak dudaklarına tuttu.

“Çalışma masasını istiyorum,” dedi kız. “Çalışma masası kaç para?”

Adam bu manasız soru üzerine elini şöyle bir salladı.

“Bir rakam söyleyin,” dedi.

Masada otururlarken onlara baktı. Lambanın ışığında, yüzlerinde bir şey vardı. Güzel ya da çirkin. Anlamak mümkün değildi.

“Şu televizyonu kapatıp bir plak koyacağım,” dedi adam. “Bu pikap da satılık. Ucuz. Bana bir teklif yapın.”

Biraz daha viski doldurup bir bira açtı.

“Her şey satılık,” dedi adam.

Kız bardağını uzattı ve adam doldurdu.

“Teşekkür ederim,” dedi kız. “Çok kibarsınız.”

“İçki başına vurdu,” dedi oğlan. “Benim de vuruyor.” Bardağını kaldırıp şöyle bir salladı.

Adam içkisini bitirip bir tane daha koydu, sonra da plakların olduğu kutuyu buldu.

“Seç birini,” dedi kıza ve plakları ona uzattı.

Oğlan çeki yazıyordu.

“İşte,” dedi kız, birini seçerek, herhangi birini seçerek, çünkü üstlerindeki isimleri bilmiyordu. Masadan kalkıp yine oturdu. Kıpırdamadan oturmak istemiyordu.

“Hamiline yazıyorum,” dedi oğlan.

“Olur tabii,” dedi adam.

İçtiler. Plağı dinlediler. Sonra adam başka bir tane koydu.

Neden dans etmiyorsunuz, çocuklar? demeye karar verdi, sonra da söyledi. “Neden dans etmiyorsunuz?”

“Ne münasebet,” dedi oğlan.

“Haydi,” dedi adam. “Burası benim bahçem. İsterse-
niz dans edebilirsiniz.”

Oğlanla kız, kollarını birbirine dolamış, vücutlarını birbirine bastırmış, garaj yolunda bir aşağı bir yukarı gidip geliyorlardı. Dans ediyorlardı. Plak bittiğinde, yeneden yaptılar, o da bittiğinde, oğlan, “Sarhoşum,” dedi.

Kız, “Sarhoş değilsin,” dedi.

“Sahiden sarhoşum,” dedi oğlan.

Adam plağın öbür yüzünü çevirdi ve oğlan, “Öyleyim,” dedi.

“Dans et benimle,” dedi kız oğlana ve sonra adama, adam ayağa kalktığına da, kız kollarını ardına kadar açarak onun yanına geldi.

“Şuradaki insanlar var ya, seyrediyorlar,” dedi kız.

“Önemli değil,” dedi adam. “Burası benim yerim.”

“Varsın seyretsinler,” dedi kız.

“Aynen,” dedi adam. “Buradaki her şeyi gördüklerini sanıyorlardı. Ama bunu görmediler, öyle değil mi?” dedi.

Kızın nefesini boynunda hissetti.

“Umarım yatağını beğenirsin,” dedi.

Kız gözlerini kapadı, sonra da açtı. Yüzünü adamın omzuna gömdü. Adamı kendine çekti.

“Çaresiz durumda filan olmalısın,” dedi.

Haftalar sonra, kız şöyle dedi: “Adam orta yaşlıydı. Bütün eşyaları bahçesindeydi. Yalan değil. Dut gibi sarhoş olup dans ettik. Garaj yolunda. Ah, Tanrım. Gülme. Bize bu plakları çaldı. Şu pikaba bak. İhtiyar bize verdi. Bütün bu beş para etmez plakları da. Şu boktan şeylere bakar mısın?”

Konuşmaya devam etti. Herkese anlattı. Dahası da vardı ve konuşarak bundan kurtulmaya çalışıyordu. Bir süre sonra, kurtulmaya çalışmayı bıraktı.

VİZÖR

Elleri olmayan bir adam bana evimin bir fotoğrafını satmak için kapıya geldi. Krom kancalar dışında, elli yaşlarında sıradan görünümlü bir adamdı.

“Ellerinizi nasıl kaybettiniz?” diye sordum, ne istediğini söyledikten sonra.

“O başka bir hikâye,” dedi. “Bu resmi istiyor musunuz, istemiyor musunuz?”

“İçeri gelin,” dedim. “Az önce kahve yaptım.”

Biraz da jöle yapmıştım. Ama adama söylemedim.

“Tuvaletinizi kullanabilirim,” dedi elsiz adam.

Fincanı nasıl tutacağını görmek istiyordum.

Fotoğraf makinesini nasıl tuttuğunu biliyordum. Eski bir Polaroid’di, büyük ve siyah. Omuzlarının üzerinden geçip sırtına dolanan deri kayışlara tutturmuş, böylece fotoğraf makinesini göğsünde sağlama almıştı. Evinizin önündeki kaldırımda duruyor, evinizi vizöre yerleştiriyor, kancalarından biriyle deklanşöre basıyor ve resminizi çıkarıveriyordu.

Pencereden seyretmiştim, anlarsınız ya.

“Tuvalet nerede demiştiniz?”

“İleriden sağa dönün.”

Eğilip bükülerek, kamburunu çıkararak kendini kayışlardan kurtardı. Fotoğraf makinesini kanepeye koyup ceketini düzeltti.

“Ben yokken bakabilirsiniz.”

Resmi ondan aldım.

Çimenlerden oluşan küçük bir dikdörtgen, garaj yolu, garaj sundurması, ön basamaklar, cumba ve benim mutfakta onu seyrettiğim pencere vardı resimde.

Bu trajedinin fotoğrafını neden isteyeyim ki?

Biraz daha yakından baktım ve mutfak penceresinin içinde başımı, *benim başımı*, gördüm.

Kendimi böyle görmek beni düşündürdü. Emin olun, insanı düşündürüyor.

Sifonun çekildiğini duydum. Fermuarını çekerek ve gülümseyerek, bir kancasıyla kemerini tutup öbürüyle gömleğini içine sokarak holün öbür ucundan geliyordu.

“Ne düşünüyorsunuz?” dedi. “Olmuş mu? Şahsen ben iyi iş çıkardığımı düşünüyorum. Ne yaptığımı bilmiyor muyum? Kabul edelim, bunun için profesyonel olmak gerekir.”

Pantolon ağını çekiştirdi.

“İşte kahve,” dedim.

“Yalnızsınız, değil mi?” dedi.

Oturma odasına baktı. Başını iki yana salladı.

“Zor zor,” dedi.

Fotoğraf makinesinin yanına oturdu, iç çekerek arkasına yaslandı ve bana söylemeyeceği bir şey biliyor muyum gibi gülümsedi.

“Kahvenizi için,” dedim.

Söyleyecek bir şey düşünmeye çalışıyordum.

“Adresimi kaldırım kenarına yazmak isteyen üç çocuk buradaydı. Bunun için bir dolar istediler. Bu konuda

bir bilginiz yoktur herhalde, değil mi?”

Yutmayaacağını biliyordum. Ama yine de onu seyrettim.

Fincanı kancaları arasında dengeleyerek ciddi bir tavırla öne eğildi. Fincanı masaya bıraktı.

“Ben yalnız çalışırım,” dedi. “Hep böyleydi, hep de böyle olacak. Siz ne diyorsunuz?” dedi.

“Bir bağlantı kurmaya çalışıyordum,” dedim.

Başım ağrıyordu. Kahvenin iyi gelmeyeceğini biliyorum, ama bazen jöle işe yarar. Resmi elime aldım.

“Mutfaktaydım,” dedim. “Genellikle arka taraftayım.”

“Sürekli olur,” dedi. “Kalkıp sizi terk ettiler, değil mi? Şimdi beni alın, ben yalnız çalışırım. Ne diyorsunuz bakalım? Resmi istiyor musunuz?”

“Alacağım,” dedim.

Ayağa kalkıp fincanları topladım.

“Tabii alacaksınız,” dedi. “Şehir merkezinde bir oda tuttum. İdare eder. Otobüsle şehir dışına çıkar, oradaki mahalleleri hallettikten sonra başka bir şehir merkezine giderim. Ne dediğimi anlıyor musunuz? Hey, bir zamanlar çocuklarım vardı. Tıpkı sizin gibi,” dedi.

Elimde fincanlarla bekledim ve kanepeden zar zor kalkmasını seyrettim.

“Bunu onlara borçluyum,” dedi.

O kancalara iyice baktım.

“Kahve ve tuvalet için teşekkürler. Anlıyorum.”

Kancalarını kaldırıp indirdi.

“Gösterin bana,” dedim. “Ne kadar anladığınızı gösterin bana. Benim ve evimin daha fazla fotoğrafını çekin.”

“İşe yaramaz,” dedi adam. “Geri gelmezler.”

Ama onun kayışlarını geçirmesine yardım ettim.

“Size bir fiyat verebilirim,” dedi. “Üç tanesine bir dolar. Bundan aşağı inerseniz, zarar ederim.”

Dışarı çıktık. Diyaframı ayarladı. Bana nerede duracağımı söyledi ve işe koyulduk.

Evin etrafında dolandık. Sistematik. Bazen yana bakıyordum. Bazen dosdoğru karşıya bakıyordum.

“Güzel,” diyordu. “Güzel oldu,” diyordu, ta ki evin etrafında tur atıp yeniden ön tarafa gelinceye dek. “Yirmi tane oldu. Yeterli.”

“Hayır,” dedim. “Çatıda da çekelim,” dedim.

“Tanırım,” dedi. Binayı tepeden tırnağa süzdü. “Tabii,” dedi. “Anlaştık.”

“Ne var ne yoksa toplayıp götürdüler,” dedim.

“Bak sen!” dedi adam ve yeniden kancalarını kaldırdı.

İçeri girip bir sandalye aldım. Garaj sundurmasının altına koydum. Ama yetişemedim. Ben de bir kasa aldım ve kasayı sandalyenin üstüne koydum.

Yukarısı, çatı, iyiydi.

Ayağa kalkıp etrafıma baktım. El salladım, elsiz adam da kancalarını sallayarak karşılık verdi.

Derken onları gördüm, taşları. Baca deliğinin tepesindeki sinekliğin üstünde küçük bir taş yuva vardı sanki. Çocukları bilirsiniz. Bir tanesini bacanızdan aşağı düşürme düşüncesiyle taşları nasıl evin üzerinden aşındıklarını bilirsiniz.

“Hazır mısınız?” diye seslenip bir taş aldım ve beni vizörüne alıncaya dek bekledim.

“Tamam!” diye seslendi.

Kolumu arkaya atıp, “Şimdi!” diye haykırdım. O orospu çocuğunu fırlatabildiğim kadar uzağa fırlattım.

“Bilmiyorum,” diye bağırdığını duydum. “Hareketli çekim yapmıyorum.”

“Bir daha!” diye haykırdım ve bir taş daha aldım.

Derken o cumartesi sabahı, durumu yinelediğimiz bir gecenin ardından uyandık. Gözlerimizi açtık ve yatakta dönüp birbirimize iyice baktık. İkimiz de o an anladık. Bir şeylerin sonuna gelmiştik ve önemli olan, nereden yeni bir başlangıç yapacağımızı bulmaktı. Kalkıp giyindik, kahve içtik ve bu konuşmayı yapmaya karar verdik. Hiçbir şey sözümüzü kesmeyecekti. Ne Telefon. Ne müşteriler.

Yaşamın acı yüzüyle bu kadar erken tanışmasaydı, kuşkusuz yine yazar olurdu ama hiçbir zaman okurları tarafından böyle sahiple-tilmezdi Raymond Carver. Gençlerin haytalık yapıp havai aşklar kovaladığı yaşlarda o evli ve iki çocuk babasıydı. Hayatı öğrenmenin yolu, bulduğu her işte çalışmaktı. Benzincide çalıştı, hademelik, garsonluk yaptı. Yaşananlar, kâğıda döküldüğünde bazen Çehov tadındaydı, bazen Kafka... İnsanların yaşamlarında barınan, gizlenen öyküleri, yalın, gerçekçi, acıtan şiirsel bir dille yansıttı. Yenilenler içkiye sığınırken, kısa öykü türünü yeniden var eden Carver, her başarısında içti, çok içti, ölümüne içti...

Aşk Konuştuğumuzda Ne Konuşuruz, yazarın külliyatının en önemli halkasını oluşturuyor. Bu kitaptaki öyküler Robert Altman ve Alejandro González Iñárritu gibi önemli yönetmenlere de ilham verdi.

